

O Kadın

– Ali Koç · 11 Haziran 2012

Sunu : Ben seni nerenden öptüysem , orası başkenti oldu ölümün ...

O KADIN

Bana uzak kendine yakın o kadın
Güneşi almıştır şimdi penceresinden şafakla
Gözleri açılmış, saçları uyanmıştır
İlkbaharın en güzel günlerine yaslamıştır bakışlarını

Dolabı açılmış
Suyu uyanmış
Sofrası kurulmuş
Karnı doymuş mudur ?
Bilmiyorum !

Nergis kokuyordur teni
Saklar hep gözlerini yürürken
Gülüşünde bir ütopya taşır kimselere belli etmez
Yüreğinden ansızın bir deniz geçer
Vapurlar, insanlar, martılar geçer
Geçer o sevda yüklü duruşundan günler ve saatler

Dudaklarına tebessüm
Yüreğine umut
Ellerine hayat
Ayaklarına yol değmiş midir ?
Bilmiyorum !

Derken akşam olur
Avluda kırık bir dal
Sokakta evsiz insanlar
Karanlıktan korkan çocuklar
Bütün kent kayıplarını onunla bulur
Ve onun yüreği işçiler kadar yoksul

Gecesine huzur
Gözlerine teselli
Başına yastık.
Bedenine uyku gelmiş midir ?
Bilmiyorum !

İşte ben bu yokları hiçbir yalanla paklayamıyorum
Bak şimdi omuzlarımda
Dakikada altmış ölümün ağırlığı var
Kendini bir aşkın kucağında
Ve aşkı ölümün yamacında yaşayanlar anlar beni
Pas tutan sesimi
Saçlarımda ağaran günleri

Çokmu körüm ?
Haklısın !
İşte bana da aşk bu gözlerle yaşatılıyor

Kimi şarkılar söyleyerek yürüyor hayatı
Kimi küfrederek işte...